

Sud Bosne i Hercegovine
Sud Bosne i Hercegovine

Број: С1 3 У 022525 16 У
Сарајево, 8.2.2018. године.

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића, као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек, као чланова вијећа, уз судјеловање Станке Ђеклић, као записничара, у управном спору тужиоца Јавне установе „Дом здравља Кантона Сарајево“, Сарајево, улица Вразова број 11, против рјешења број: УП1 03-1-37-1-17-9/16 ДГЛ од 20.5.2016. године, тужене Агенције за заштиту личних података у Босни и Херцеговини, у управној ствари обраде и заштите личних података, на нејавној сједници одржаној дана 8.2.2018. године, донио је следећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Рјешењем тужене број: УП1 03-1-37-1-17-9/16 ДГЛ од 20.5.2016. године, усвојен је приговор из Сарајева, поднесен против ЈУ „Дом здравља Кантона Сарајево“ и против Друштва за издавачку и новинску дјелатност „Аваз рото-пресс“ д.о.о. Сарајево (у даљем тексту: „Аваз“), због обраде, те тиме злоупотребе личних података о његовом здравственом стању. Напријед наведеним рјешењем забрањено је ЈУ „Дом здравља Кантона Сарајево“, да у току привремене спријечености за рад пацијената, њиховим послодавцима доставља податке који садрже опис медицинских дијагноза, врсте, начин и период пружених медицинских услуга, док је „Аваз-у“ наложено да уништи податке о здравственом стању подносиоца приговора, добијене од ЈЗУ „Дома здравља Кантона Сарајево“, у информацији о здравственом стању пацијента од дана 25.1.2016. године, уз обавезу да у року од 15 дана изврши наложену управну мјеру из става III. диспозитива рјешења и о извршењу обавијести Агенцију за заштиту личних података у Босни и Херцеговини.

Тужилац подноси тужбу ради тога што у оспореном акту није правилно примијењен закон Босне и Херцеговине, односно пропис

заснован на закону или општи акт, при вршењу дужности надлежне институције, те због тога што у управном поступку који је претходио доношењу оспореног рјешења, чињенично стање није потпуно и правилно утврђено. Тужба је заснована на наводима, да је тужилац послодавца, подносиоца приговора, извијестио само о релевантним чињеницама и околностима оцјене привремене спријечености за рад, без достављања здравственог картона или било које друге медицинске документације, сходно одредбама члана 24. Правилника о поступку и критеријумима за утврђивање привремене спријечености за рад због болести, повреде или других околности („Службене новине Ф БиХ” број: 66/12, у даљњем тексту: Правилник) и одредбама Закона о здравственом осигурању Федерације Босне и Херцеговине („Службене новине Ф БиХ” број: 30/97, 07/02, 70/08 и 48/11, у даљњем тексту: Закон). Како цијени спорну ствар сложену, односно цијени да постоји потреба за додатним разјашњењем стања ствари, тужилац предлаже да се у овој управној ствари, пред Судом, одржи усмена расправа, како је то прописано одредбама члана 29. ставови 2. и 3. Закона о управним споровима БиХ, те да се наконведеног поступка, тужба уважи и поништи оспорено рјешење.

У одговору на тужбу од 4.8.2016. године, тужена је остала код разлога датих оспореним актом, посебно код става да је послодавац тражио личне податке о свом запосленом раднику у циљу процјене његове способности за рад, а не у циљу утврђивања чињеница које се односе на његову привремену спријеченост за рад, па стога предлаже да Суд, тужбу одбије као неосновану.

У одговору на тужбу заинтересованог лица од 12.8.2016. године, предложено је да Суд тужбу одбије као неосновану, те обавезе ЈУ „Дом здравља Кантона Сарајево” и „Аваз”, да му надокнаде причињену штету, с обзиром да му је за вријеме трајања боловања (8 мјесеци) ускраћен дио личног дохотка, а од ког финансира сопствено лијечење, које није у потпуности обухваћено обавезним здравственим осигурањем.

Суд је испитао правилност и законитост побијаног рјешења у границама члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ” број: 19/02, 88/07, 83/08 и 74/10), па је одлучио као у диспозитиву пресуде из следећих разлога:

Према образложењу оспореног акта, Агенција за заштиту личних података је усвојила приговор подносиоца, јер је утврдила да је тужилац као контролор података, поступио по захтјеву за доставу личних података о здравственом стању заинтересованог лица, иако захтјев није имао ваљан правни основ, те није био неопходан за регулисање радноправног статуса. Овакво поступање, по схватању тужене, је у супротности са принципима правичности и законитости, те принципом сразмјерности обраде личних података, што је за

посљедицу имало незакониту обраду личних података у смислу члана 4. став 1. тачка а) Закона о заштити тајних података БиХ.

Правилна је оспорена одлука тужене.

Законом о заштити личних података („Службени гласник БиХ” број: 49/06, 76/11 и 89/11), одредбама члана 4. до 21. уређени су основни принципи законите обраде личних података, а према члану 4. овог закона, контролор је, између осталог, обавезан да личне податке које прикупља обрађује на правичан и законит начин, да личне податке које прикупља не обрађује на било који начин који није у складу с том сврхом, као и да личне податке обрађује само у мјери и обиму који је неопходан за испуњење одређене сврхе. У складу са чланом 6. истог закона, контролор личне податке може обрађивати без сагласности носиоца података ако, између осталих услова, врши обраду личних података у складу са законом или је обрада неопходна да би се испуниле надлежности утврђене законом, односно, ако је обрада личних података потребна за испуњење задатка који се врши у јавном интересу. Лични податак је, према члану 3. истог закона, свака информација која се односи на физичко лице на основу које је утврђен или се може утврдити идентитет лица.

Разматрајући приговоре тужбе и разлоге оспореног акта, Суд налази да је тужена поступила у складу са одредбама материјалних прописа који су примјењиви на конкретну управну ствар, односно да је поступила у складу са одредбама члана 55. Закона о здравственом осигурању Ф БиХ и члана 24. Правилника о поступку и критеријумима за утврђивање привремене спријечености за рад због болести, повреде или других околности. Одредбом члана 24. Правилника, прописано је да Завод здравственог осигурања, правна или физичка лица могу захтијевати од изабраног љекара или љекарске комисије, достављање извјештаја о појединачним случајевима утврђивања привремене спријечености за рад, уколико постоји основана сумња да је привремена спријеченост за рад утврђена супротно одредбама Правилника и Закона.

Из списка је видљиво да је тужена у конкретној управној ствари поступала по приговору заинтересованог лица које је указало на кршење Закона о заштити личних података од стране тужиоца и „Аваза”, а које се огледало у незаконитој обради његових личних података о здравственом стању. Наиме, „Аваз”, као послодавац заинтересованог лица, затражио је информацију о способности за рад подносиоца приговора на пословима обезбјеђења, а ради провјере, према наводима из поднеска подносиоца захтјева, да ли је наведено лице у стању обављати послове чувара (обезбјеђење). Према налазу суда, а који у потпуности подржава закључак тужене у оспореном управном акту, за процјену радне способности заинтересованог лица, у односу на радно мјесто чувара, надлежна је посебна комисија,

сходно прописима из области рада и здравствене заштите, док је за процјену здравственог стања у контексту привремене спријечености за рад, надлежан љекар породичне медицине, који у случају привремене спријечености за рад издаје дознаке, које су подложне провјери у случају сумње у њихову ваљаност, али у посебном поступку.

Достављање података о здравственом стању заинтересованог лица је потпуно неоправдано и супротно основним принципима из одредби члана 4. до 21. Закона о заштити личних података, код чињенице да подносилац приговора није указао да постоје сумње у односу на постојање услова за привремену спријеченост за рад наведеног лица. Тужилац је послодавцу доставио информацију о генези његове болести, датуме јављања надлежним љекарима, дијагнозе, медицински третмани и терапије, те на тај начин, тужилац је, како је то тужена правилно закључила, омогућио приступ личним подацима заинтересованог лица, иако захтјев за приступ наведеним личним подацима није садржавао ваљан правни основ, сходно императивној одредби из члана 17. став 3. Закона о заштити личних података. Такођер, достављањем свих наведених података, тужилац је омогућио приступ наведеним личним подацима заинтересованог лица, у обиму који је већи од траженог, што чини несразмјерним поступање тужиоца у поступку обраде личних података, а противно основним принципима из одредби члана 4. до 21. Закона о заштити личних података.

У конкретној управној ствари, дакле, послодавац „Аваз“ није поднио захтјев ради постојања основане сумње у правилност утврђења привремене спријечености за рад заинтересованог лица, већ у циљу процјене његове радне способности у односу на одређено радно мјесто, због чега Суд налази да нису основани наводи тужбе у којима се оспорава законитост рјешења због погрешне примјене материјалног прописа из одредбе члана 24. Правилника, те одредби Закона о здравственом осигурању Ф БиХ.

Како је, према ставу Суда, тужена провела управни поступак у складу са Законом о управном поступку, правилно и потпуно утврдила чињенично стање, те на такво чињенично стање правилно примијенила материјално право, ваљало је тужбу одбити као неосновану, примјеном члана 37. став 2. Закона о управним споровима БиХ.

ЗАПИСНИЧАР

Станка Ђеклић

**ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
СУДИЈА**

Давор Жилић